

Arrest

nr. 221 348 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 1 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 december 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Soedanese nationaliteit, is gehuwd met een Nederlandse man en heeft Nederlandse kinderen.

Op 31 augustus 2017 wordt verzoekster bij aankomst in Zaventem tegengehouden door de met grenscontrole belaste overheden, omwille van het frauduleus gebruik van een reisdocument (gebruik van een

Nederlands paspoort van een overleden persoon) en het gebrek aan overige identiteits- of reisdocumenten.

Verzoekster dient vervolgens aan de grens een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 31 augustus 2017 nemen de met grenscontrole belaste overheden een beslissing tot de binnenkomstweigering met terughouding – asielzoeker (bijlage 11ter). Hiertegen wordt geen beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingediend.

De verwerende partij beslist op 31 augustus 2017 tevens tot de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 6 september 2017 wordt het verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 19 september 2017 weigert de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster dient op 5 oktober 2017 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde weigeringsbeslissing van 19 september 2017. Bij arrest nr. 194 017 van 20 oktober 2017 wordt de weigeringsbeslissing bevestigd en weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 november 2017 dient verzoekster aan de grens een tweede verzoek om internationale bescherming in (bijlage 25quinquies).

Op 9 november 2017 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing tot binnenkomstweigering met terughouding-asielzoeker (bijlage 11ter).

Op 10 november 2017 beslist de adjunct-commissaris-generaal tot de weigering van inoverwegingname van dit tweede beschermingsverzoek.

Op 15 november 2017 wordt bij arrest nr. 194 988 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van de beslissing van 9 november 2017 tot binnenkomstweigering met terughouding-asielzoeker geschorst.

Op 16 november 2017 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing tot terughouding (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing.

Op 24 november 2017 wordt de beslissing tot de weigering van inoverwegingname van het tweede beschermingsverzoek door de Raad vernietigd bij arrest nr. 195 514.

Eveneens op 24 november 2017 wordt bij arrest nr. 195 499 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 november 2017 tot terughouding geschorst.

Op 5 december 2017 wordt in het kader van het tweede beschermingsverzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming genomen.

Een repatriëring wordt voorzien op 8 december 2017. Na een beroep tegen haar vasthouding dat gegrond wordt bevonden, wordt verzoekster op 12 december 2017 vrijgelaten en tot het Belgische grondgebied toegelaten. In toepassing van artikel 74/5, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt de maatregel van terughouding van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Op 7 februari 2018 wordt de bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging de beslissing van 9 november 2017 tot binnenkomstweigering met terughouding-asielzoeker (bijlage 11ter) opgeheven bij arrest nr. 199 292.

Op 25 juni 2018 bevestigt de Raad bij arrest nr. 205 861 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming genomen op 5 december 2017.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In overeenstemming met artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Dit belang bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient niet enkel te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift maar ook gedurende de gehele procedure, tot op het ogenblik van de uitspraak. Het kan teloorgaan door omstandigheden die zich in de loop van het geding voordoen.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.2. De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoekster reeds eerder op 31 augustus 2017 en 9 november 2017 beslissingen tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker werden genomen (bijlagen 11ter). Uit de feiten, vermeld onder punt 1, blijkt dat deze beslissingen inmiddels definitief zijn geworden en principieel uitvoerbaar.

Verzoekster werd op 12 december 2018 vrijgelaten en tot het Belgische grondgebied toegelaten. Daarbij werd de maatregel tot terugdrijving op grond van artikel 74/5, § 4 en § 5 van de Vreemdelingenwet van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid van dezelfde wet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd bevolen om het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 12 december 2017 om middernacht.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zich een schending van artikel 3 van het EVRM zal voordoen bij terugkeer naar Soedan. Dit betoog werd echter reeds uitgebreid onderzocht in het kader van verzoeksters asielprocedure. Er werd zowel door de commissaris-generaal als door de Raad noch een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangenomen. Hierbij werd inclusief getoetst of er een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is, quod non. De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM grotendeels inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t, C-465/07, § 28 en HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, § 33 en § 35). De commissaris-generaal nam op 5 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd op 25 juni 2018 bij arrest nr. 205 861. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen enkel nieuw element aan dat niet reeds werd onderzocht in het kader van de asielprocedure en dat een andere beoordeling rechtvaardigt.

Bovendien deelt haar raadvrouw tijdens de zitting mee dat verzoekster *“is vertrokken naar Nederland”*. Verzoekster heeft aldus het Belgische grondgebied verlaten en heeft daarmee uitvoering gegeven aan de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aankomst in Zaventem op 31 augustus 2017 tot doel had om zich vervolgens naar Nederland te begeven met haar Nederlandse man en Nederlandse kinderen om daar internationale bescherming aan te vragen. Doordat verzoekster op 12 december 2017 werd vrijgelaten, tot het Belgische grondgebied werd toegelaten en zich vervolgens naar Nederland heeft begeven, heeft zij het in wezen finale doel van haar beroep reeds bereikt.

Verder kan de raadvrouw kan niet verduidelijken of verzoekster in Nederland al dan niet een verblijfsrecht heeft aangevraagd of geniet. De raadvrouw geeft immers aan geen recent contact meer met verzoekster te hebben. Deze houding geeft weinig blijk van een volgehouden belangstelling van verzoekster voor haar beroep. Bovendien wordt hiermee niet aangetoond dat verzoekster heden nog gehouden is om terug te keren naar Soedan.

Ter terechtzitting vraagt de Raad aan de raadvrouw om het actueel belang bij dit beroep concreet toe te lichten. De raadvrouw van verzoekster stelt dit belang niet te kunnen preciseren en gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad. Met dit betoog geeft de raadvrouw geen concrete toelichting bij verzoeksters actueel belang, zodat zij niet duidelijk aangeeft welk concreet voordeel verzoekster uit de vernietiging van de bestreden beslissing kan putten (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep is aldus onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES